

דף יב.

עין משפט א.

אה"ע סימן סח סעיף א

א. כל מי שכתובה מאתיים^פ יש לה טענת בתולים, אך אם כתובה מנה אין לה טענת בתולים, וה"ה למי שלא תיקנו חז"ל כתובה דאין לו טענה.

א. ב. המתייחד עם ארוסתו^צ אין לו טענת בתולים.

עין משפט ב.

אה"ע סימן סח סעיף ב

ב. ג. אם מנהג המקום^ק להעמיד עדים שלא ינהג רמאות, אינו יכול לטעון טענת בתולים אם אירע שלא העמידו עדים.

דף יב:

עין משפט א.

אה"ע סימן סו סעיף ז

ז. יז. אם^ר רוצה החתן מוסיף על עיקר כתובה, ויש דברים שדינם בהם כעיקר^ש, ויש אחרים שהם חלוקים מעיקר הכתובה.

פ. ממשמעות המשנה בכתובות דף ו' ע"ב, וכשאיין לו טענת בתולים הפסידה ואין לה כלום, כ"כ הח"מ ולגבי תוספת עיין ב"ש ובח"מ ס"ק י"ג.

צ. ממשנה י"ב ע"ב.

ק. מברייתא שם רב אשי. והטעם דאם מנהג להעמיד עדים אינו יכול לטעון, הוא דשמא בגרם שלו לא העמידו עדים. כ"כ הח"מ.

ר. ממשנה נ"ד ע"ב, ובריש אע"פ מונה י"ד דברים למוכרת ולמוחלת וכו'. והיום ששני הצדדים משתתפים שוה בשוה בהוצאות, מן הראוי שגם בני ספרד לא יכתבו תוספת, ועכ"פ לא יכתבו תוספת מוגזמת וגדולה, כי ח"ו אם נגזר עליהם להפרד זמ"ז, דבר זה גורם לעיכובים ולדיונים מיותרים.

ש. כגון טענת בתולים דאף דנאמן לענין ק', מ"מ לתוספת חייב. ועיין בסי' קי"ז, כ"כ בח"מ.

את הספרים של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל,
ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

הגה: יח. ת יכול לכלול הכל ביחד אם ירצה, וי"ח דצריך לפרש מה עיקר ומה תוספת.

עין משפט ב. אה"ע סימן סח פ"ה ט

ט יב. טענה היא מוכת עין אני^א יש לה מנה, ומחרים שלא בא עליה איש.
ט יג. אמרה משארסתני נאנסתי^ב נאמנת וכתובתה ר'. ואם טען שמא עד שלא ארסתיך נאנסת, או אח"כ אבל נבעלת מרצונך, הרי זה מחרים סתם על מי שטוען שקר^ג, לחייבו ממון.

עין משפט ג. חו"מ סימן עה פ"ה ט

ט יא. מנה לי בידך שהלוייתך או הפקדתי אצלך והנתבע אומר אני יודע אם הלוייתני או אם הפקדת בידי^ד, ישבע היסת^ה שאינו יודע ופטור, ואם בא לצאת ידי שמים^ו ישלם, ואפי' אם טען תחילה טענת ברי אין לך בידי וכשחייבוהו לישבע טען אני יודע אם הלוייתני נשבע היסת

ת. דעת הר"ן והמרדכי חולק.

א. ממשנה י"ג ע"ב כר"ג ור"א.

ב. שם י"ב ע"ב כר"ג ור"א.

ג. ואם רוצה לקיימה כותב לה כתובה מנה, כ"כ הטור והוא שרוצה היא מרצונה לקיימה.

ד. בקמא קי"ח ע"א, וכרב נחמן ור"י שם. וה"ה אם טענו מנה לי בידך שגזלתני ש"ך ס"ק כ"ה.

ה. שם בפירוש רש"י ד"ה פטור, וכלישנא קמא דרב נחמן בשבועות מ'.

ו. מימרא דר' חייא בר אבא שם בקמא. כיון שחבירו תבעו בברי, ולנתבע אינו ברי שאינו חייב לו, סמ"ע ס"ק כ"ב.

וכתב הריב"ש בסי' שצ"ב בשם הרמב"ן במציעא ה' ע"ב דאם תפס התובע בעדים מוצאים ממנו, שאין תפיסה מועילה במה שאין לו זכות אלא בבא לצאת י"ש. והש"ך בס"ק כ"ו כתב דה"ה אם תפס בלא עדים לא הוי תפיסה ע"ש, אך בנתיבות ס"ק י"ט כתב בשם האורים ס"ק כ"ג דאם תפס בלא עדים אין מוצאים ממנו, דנאמן במיגו דלא היו דברים מעולם שחייב לו.

את הספרים של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל,
ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

שאינו יודע^ז ופטור.

ט יב. מנה לי בידך שהלויתך או הפקדתי אצלך והנתבע אומר יודע אני שהלויתני או הפקדת אצלי ואיני יודע אם החזרתי לך אם לאו חייב לשלם^ח, ואין התובע נשבע אפי' היסת^ט, אבל אם ירצה יחרים על כל מי שנוטל ממונו שלא כדין.

הגה: ואם חזר ואמר נזכרתי שפרעתך נאמן בשבועה^י.

ז. ולא מקרי טוען וחוזר וטוען, כיון שגם בטענתו הראשונה היה נשבע ונפטר כל זמן שלא באו עדים, אבל לצאת י"ש פשיטא דחייב סמ"ע ס"ק כ"ד.

ח. כיון שחבירו תבעו בברי וגם לנתבע ודאי שהיה חייב לו, והפרעון לו ספק, התובע נוטל בלא שבועה. סמ"ע ס"ק כ"ה. ועיין בנתיבות בחידושים ס"ק כ' דבמקום שלא היה לו לדעת אם פרעו כגון במסופק כמה היה שוה הפקדון, והחיסרון ידיעה לא נולד מכח פשיעת הבע"ד, אפי' טוען איני יודע אם פרעתך פטור. ואם פרע לחבירו ונמצא אח"כ המטבע מזוייפת, הוי כאיני יודע אם נתחייבתי לך כיון שכבר נפטר ממנו בתורת פרעון כ"כ הט"ז בסוף הסימן.

ט. דאין נשבעים על טענת שמא. אורים ס"ק כ"ו.

י. מרדכי פ"ק דכתובות סי' קל"ח, משערי רב אלפס שער י"ב, והטעם מאחר שלא הודה לו בתחילה שעדיין חייב לו. סמ"ע ס"ק כ"ו.